

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 16Csp/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118365410
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adam Hradský
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2022:6118365410.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III, v konaní pred sudcom Mgr. Adamom Hradským, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679, so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, proti žalovanému: S. A., nar. XX.XX.XXXX, s pobytom XXX XX F. XX, zastúpeného JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., IČO: 47 445 092, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 2 404,30 eura s príslušenstvom a vzájomnej žalobe, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobcu zamietla.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému sumu 655,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 24.09.2019 až do zaplatenia, a to všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu žalovaného zamietla.

IV. Súd priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania (vrátane trov konania o vzájomnej žalobe žalovaného) v plnom rozsahu od žalobcu.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 29.10.2018 sa žalobca domáhal, aby Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „upomínací súd“) v rámci upomínacieho konania postupom podľa § 1 a nasl. zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 307/2016 Z.z.“) platobným rozkazom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 404,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4616,06 eura od 21.05.2016 do 17.06.2016, zo sumy 4584,27 eura od 18.06.2016 do 19.07.2016, zo sumy 4580,06 eura od 20.07.2016 do 18.08.2016, zo sumy 4551,74 eura od 19.08.2016 do 20.09.2016, zo sumy 4525,81 eura od 21.09.2016 do 19.10.2016, zo sumy 4518,44 eura od 20.10.2016 do 19.11.2016, zo sumy 4470,79 eura od 20.11.2016 do 22.12.2016, zo sumy 4384,46 eura od 23.12.2016 do 20.01.2017, zo sumy 4298,13 eura od 21.01.2017 do 24.02.2017, zo sumy 4206,73 eura od 25.02.2017 do 20.04.2017, zo sumy 4023,93 eura od 21.04.2017 do 24.05.2017, zo sumy 3932,53 eura od 25.05.2017 do 15.06.2017, zo sumy 3922,13 eura od 16.06.2017 do 21.06.2017, zo sumy 3880,99 eura od 22.06.2017 do 13.07.2017, zo sumy 3789,59 eura od 14.07.2017 do 12.08.2017, zo sumy 3698,19 eura od 13.08.2017 do 13.09.2017, zo sumy 3606,79 eura od 14.09.2017 do 13.10.2017, zo sumy 3515,39 eura od 14.10.2017 do 23.11.2017, zo sumy 3423,99 eura od 24.11.2017 do 14.12.2017, zo sumy 3332,59 eura od 15.12.2017 do 16.01.2018, zo sumy 3241,19 eura od 17.01.2018 do 15.02.2018, zo sumy 3149,79 eura od 16.02.2018 do 20.03.2018, zo sumy 3058,39 eura od 21.03.2018 do 19.04.2018, zo sumy 3056,99 eura od 20.04.2018 do 22.05.2018, zo sumy 2965,59 eura od 23.05.2018 do 23.06.2018, zo sumy 2874,19 eura od 24.06.2018

do 26.07.2018, zo sumy 2694,19 eura od 27.07.2018 do 29.08.2018, zo sumy 2514,19 eura od 30.08.2018 do 03.10.2018 a zo sumy 2334,19 eura od 04.10.2018 do zaplattenia.

2. Žalobca v rámci skutkových tvrdení odôvodňujúcich svoj žalobný návrh podľa § 150 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) uviedol, že žalobca ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom dňa 22.09.2014 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli aj úverové podmienky, na základe ktorej poskytol žalovanému úver v sume 5 000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v pravidelných 84 mesačných splátkach po 150,- eur. Žalovaný sa však dostal do omeškania s plnením zmluvných povinností, keď úver riadne a včas nesplácal, pričom ani napriek opakovaným upozorneniam dlžné splátky nedoplatil. Na základe tejto skutočnosti žalobca v zmysle obchodných podmienok pristúpil k zosplateniu budúcich splátok úveru a vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku úveru a dlžných splátok. List bol žalovanému odoslaný dňa 03.05.2016. Žalobca poskytol žalovanému lehotu 15 dní od dňa odoslania výzvy na splnenie povinností a táto lehota na plnenie uplynula žalovanému dňa 20.05.2016. Žalovaný v lehote na plnenie dlžnú sumu neuhradil. Pred podaním žaloby vyzval žalobca listom zo 21.09.2018 žalovaného k zaplatteniu aktuálne dlžnej sumy, avšak bezúspešne. Žalobca uviedol, že žalovaný uhradil celkovo sumu 5 655,87 eura, pričom jeho dlh pozostáva zo zosplattenej istiny v sume 2 334,19 eura a úroku v sume 70,11 eura za 22 a 23. splátku. Žalobca taktiež uviedol, že údaj o adrese na reklamáciu alebo podanie sťažnosti bol uvedený pod názvom zmluvy v rámci adresy samotného veriteľa. K údaju o lehote splatnosti uviedol, že tá bola konkretizovaná počtom mesiacov po poskytnutí úveru, pričom mal za to, že použil objektívne kritéria, podľa ktorých musel žalovaný vedieť dobu trvania zmluvy a konečnú splatnosť úveru. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutia Okresného súdu Poprad (17Csp 158/2017) a Okresného súdu Lučenec (13Csp 132/2017). Vo vzťahu k výške úroku uviedol, že nie je možné pri určovaní výšky úroku vychádzať zo štatistického prehľadu priemerných úrokových mier na stránke Národnej banky Slovenska. Aj hodnotu RPMN považoval žalobca sa určenú správne, pričom doplnkové služby boli uzatvorené dobrovoľne, keďže napríklad ani poistenie si žalovaný nezvolil. Preto tieto doplnkové služby nebolo potrebné započítavať do celkových nákladov a tým aj do výpočtu RPMN. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Okresného súdu Brezno (4C 40/2014). Žalobca konštatoval, že žalovaný bol niekoľkokrát upozorňovaný na porušenie platobnej disciplíny, pričom dňa 28.03.2016 bol žalovaný upozornený pred zahájením súdneho vymáhania a k zosplatteniu došlo dňa 03.05.2016

3. Upomínací súd vo veci rozhodol vydaním platobného rozkazu, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor a keďže žalobca podľa § 14 zákona č. 307/2016 Z.z. podal návrh na pokračovanie v konaní, upomínací súd postúpil vec tunajšiemu súdu ako príslušnému súdu na prejednanie podľa C.s.p..

4. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany namietal dôvodnosť nároku žalobcu v celom rozsahu a zároveň vzájomnou žalobou požadoval, aby súd zaviazal žalobcu na zaplattenie sumy 655,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 24,47 eura od 22.05.2018 do zaplattenia, zo sumy 91,40 eura od 23.06.2018 do zaplattenia, zo sumy 180,- eur od 26.07.2018 do zaplattenia, zo sumy 180,- eur od 29.08.2018 do zaplattenia a zo sumy 180,- eur od 03.10.2018 do zaplattenia. Žalovaný mal totiž za to, že uzatvorená zmluva zo dňa 22.04.2014 bezúročná a bezpoplatková, pretože neobsahovala údaj o (1) adrese na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti a (2) dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, ktorý podľa žalovaného musí byť určený konkrétnym okamihom. Zároveň mal za to, že úroková sadzba bola v rozpore s dobrými mravmi a to s odkazom na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, keďže priemerné úrokové sadzby v mesiaci 4/2014 úverov so splatnosťou nad 5 rokov boli vo výške 11,78 %. Rovnako tiež namietal, že zmluva obsahovala nesprávne určenú RPMN, keďže súčet všetkých splátok spotrebiteľa predstavoval sumu 12 678,96 eura a nie sumu 12 435,36 eura ako uviedol žalobca. Žalobca namietol aj zosplattenie úveru, pretože podľa neho neboli splnené podmienky podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaným uplatnené bezdôvodné obohatenie pozostávala zo splátok uhradených žalobcovi nad rámec istiny poskytnutého úveru, konkrétne išlo o úhrady zo dňa 21.05.2018 v sume 24,47 eura, dňa 22.06.2018 v sume 91,40 eura, dňa 25.07.2018 v sume 180,- eur, dňa 28.08.2018 v sume 180,- eur a dňa 02.10.2018 v sume 180,- eur.

5. Súd na prejednanie sporu nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal navrhnuté a predložené listinné dôkazy žalobcom, a to: úverovú zmluvu, upomienku zo dňa 28.03.2016, výzvu na splatenie dlhu zo dňa 03.05.2016, opätovnú výzvu na zaplattenie dlhu zo dňa 21.09.2018, poštové podacie hárky, úverové

podmienky žalobcu a výpis čerpania, splátok a úhrad, z ktorých vychádzal pri ustálení doleuvedeného skutkového stavu rozhodného pre právne posúdenie veci.

6. Žalovaný ako fyzická osoba - nepodnikateľ a žalobca ako právnická osoba - podnikateľ, podnikajúci v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov, uzatvorili dňa 22.04.2014 v písomnej forme úverovú zmluvu (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky v sume 5 000,- eur bezhotovostne prevodom na účet žalovaného, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť podľa podmienok dohodnutých v zmluve.

7. Zo zmluvy vyplývalo, že:

- mesačná splátka predstavovala sumu 150,94 eura, pričom v tejto splátke už bola zahrnutý poplatok za službu o zmene výšky a počtu splátok v sume 1,45 eura mesačne a za službu odložené splátky v sume 1,45 eura mesačne;
- počet splátok bol dohodnutý na 84;
- ročná úroková sadzba predstavovala hodnotu 31,42 %;
- údaj o RPMN predstavoval hodnotu 36,90 % a o priemernej RPMN hodnotu 18,87 %;
- celkom splatná suma predstavovala 12 435,36 eura;
- lehota splatnosti bola určená 84 mesiacmi po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci.

8. Zo zmluvy taktiež vyplývalo, že jej neoddeliteľnou súčasťou boli aj úverové zmluvné podmienky žalobcu, ktoré však neboli opatrené podpisom ani jednej zmluvnej strany, pričom ani zo zmluvy a ani z úverových podmienok nevyplývala adresa na uplatnenie sťažnosti/reklamácie.

9. Z výpisu čerpania, splátok a úhrad, ako aj zo zhodných tvrdení strán sporu vyplývalo, že žalovaný celkovo z titulu uzatvorenej zmluvy uhradil žalobcovi sumu 5 655,87 eura.

10. Súd na takto zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.), vznik záväzkov (§ 489 a nasl.), zánik záväzkov (§ 559), bezdôvodné obohatenie (§ 451 a nasl.), zmluvu o pôžičke (§ 657 a nasl.), ako aj príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom 31.05.2014, zmysle ktorých mal súd za to, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol uzavretím zmluvy dňa 22.04.2014 podľa § 488, 489 ods. 1 a 491 Občianskeho zákonníka a následným odovzdaním peňažných prostriedkov bezhotovostným prevodom na účet žalovaného občianskoprávny záväzkový vzťah, ktorý podľa svojho obsahu zahŕňal podstatné znaky zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na povahu zmluvných strán pri uzatváraní tejto zmluvy, keďže žalobca vystupoval ako dodávateľ podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalovaný ako spotrebiteľ podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, išlo podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa okrem toho aplikoval aj osobitný zákon č. 129/2010 Z.z. upravujúci zmluvy o spotrebiteľskom úvere účinný v čase jej uzatvorenia, keďže za spotrebiteľský úver sa podľa tohto zákona považuje dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov aj vo forme pôžičky.

11. Podľa zákona č. 129/2010 Z.z. musí mať uzatvorená zmluva písomnú formu (§ 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.) a obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (t.j. v tomto prípade všeobecných náležitostí zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka), osobitné náležitosti vymedzené v § 9 ods. 2 tohto zákona, správne určenú RPMN, pričom pred jej uzatvorením je veriteľ povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať veriteľom poskytovaný spotrebiteľský úver s tým, že berie hlavne do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje, jeho výšku, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.). Nedostatok písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, absencia niektorých osobitných náležitostí (konkrétne náležitosti uvedené pod písm. a) až k), r) a y) v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.), uvedenie nesprávnej RPMN v neprospech spotrebiteľa alebo hrubé porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. spočívajúcej v posudzovaní schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch, má podľa § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. za následok taký právny stav, podľa ktorého sa veriteľom poskytnutý úver musí považovať za bezúročný a bezpoplatkový, z čoho vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nebola uzatvorená v písomnej forme, neobsiahla niektorú z vyššie uvedených osobitných náležitostí, obsiahla nesprávnu RPMN v neprospech spotrebiteľa alebo

bola uzatvorená bez predchádzajúceho skúmania schopnosti spotrebiteľa splácať úver, môže veriteľ od spotrebiteľa požadovať len vrátenie istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru.

12. Jedným z najdôležitejších údajov a náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ z titulu uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatiť, ktorá sa podľa § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z. rovná súčtu celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe.

13. To znamená, že v danom prípade mal údaj o celkovej čiastke zaplatenej žalovaným zahŕňať sumu 5 000,- eur (t.j. sumu poskytnutej pôžičky) a zároveň aj všetky ostatné žalovaným platené úroky a poplatky, ktoré musel zaplatiť v súvislosti s uzatvorenou zmluvou. Medzi takéto poplatky, ktoré žalovaný musel zaplatiť patrili aj poplatky za službu zmeny výšky a počtu splátok a službu odložené splátky, keďže išlo o služby poskytované žalobcom žalovanému v priamej príčinnej súvislosti s poskytnutou pôžičkou, a teda išlo o poplatky, ktoré žalovaný musel hradiť v súvislosti s uzatvorenou zmluvou, pričom bez uzatvorenia samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemali vyššie uvedené služby, za ktoré žalovaný hradil mesačné poplatky právny a hospodársky účel. Na základe uvedeného bol súd toho názoru, že medzi celkové náklady žalovaného ako spotrebiteľa podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo potrebné zaradiť aj poplatky za vyššie uvedené služby poskytované žalobcom. Vzhľadom na to údaj o celkovej čiastke, ktorú mal žalovaný ako spotrebiteľ z titulu uzatvorenej zmluvy zaplatiť, mal znížiť na sumu 12 678,96 eura, ktorá zahŕňala 84 mesačných splátok po 150,94 eura (splátka istiny úveru s úrokom vrátane poplatkov za služby zmeny výšky a počtu splátok a odloženia splátok). V zmluve bol však tento údaj uvedený nesprávne a to v sume 12 435,36 eura, keďže nezahŕňal spomenuté poplatky za vyššie uvedené služby.

14. Od výšky celkových nákladov, resp. od celkom splatenej sumy, ktorú musí spotrebiteľ veriteľovi uhradiť, sa následne odvíja výška ročnej percentuálnej miery nákladov. Údaj o výške RPMN je pre spotrebiteľa najdôležitejším indikátorom ceny úveru a preto jej nesprávne uvedenie v zmluve je podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. postihnuté následkom straty práva veriteľa na úroky a akékoľvek iné poplatky z úveru. Údaj o RPMN umožňuje porovnanie výhodnosti úverov/pôžičiek z pohľadu vynaložených nákladov spotrebiteľa na ich splácanie v rámci jedného roka a v tomto smere má dôležitejšiu úlohu ako údaj o výške úrokov.

15. Súd pri prepočte RPMN zistil, že RPMN bola nesprávne uvedená v neprospech spotrebiteľa, keďže žalobca do jej prepočtu nezahrnul poplatky za služby zmeny výšky a počtu splátok a odloženia splátok, pričom správne mala mať RPMN hodnotu 37,60 %, pričom v zmluve obsiahnutý údaj o RPMN predstavoval hodnotu 36,90 %. Zmyslom údaju o RPMN obsiahnutom v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnúť spotrebiteľovi pravdivú informáciu (v číselnom vyjadrení) o skutočnej výške nákladov súvisiacich so spotrebiteľským úverom. RPMN by teda mala odzrkadľovať skutočnú cenu spotrebiteľského úveru, ktorá umožní spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku, ako aj samotnú výhodnosť poskytovaného úveru, pričom aj rozdiel v jednom percente RPMN môže predstavovať navýšenie úveru o niekoľko desiatok eur. V danom prípade rozdiel medzi v zmluve deklarovanou hodnotou RPMN a skutočnou hodnotou RPMN 0,7 %, pričom rozdiel medzi deklarovanou cenou spotrebiteľského úveru a jeho skutočnou sumou bol 243,60 eura.

16. Na základe toho súd skonštatoval, že v uzatvorenej zmluve medzi žalobcom a žalovaným bola nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov a to v neprospech spotrebiteľa, na základe čoho bolo potrebné uzatvorenú zmluvu podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú.

17. Jednou z ďalších náležitostí, ktorej absencia podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru/pôžičky, je údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) tohto zákona, ktorého zmyslom je informovanie spotrebiteľa o tom, ako dlho je povinný si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy plniť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva takýto údaj vôbec neobsahovala, pričom splatnosť úveru bola definovaná len počtom splátok, čo nebolo možné považovať za určitý a presný údaj o konečnej

splatnosti úveru. Rovnakou otázkou sa zaoberal aj Krajský súd v Bratislave, ktorý vo svojom rozhodnutí (14Co 110/2017 z dňa 12.03.2019) konštatoval, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere v rámci údaju o konečnej splatnosti úveru obsahuje len to, že posledná splátka bude splatná o 84 mesiacov od prvého čerpania úveru, treba takto určený termín konečnej splatnosti považovať za neurčitý a poskytnutý úver za bezúročný a bezpoplatkový podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Rovnaký názor vyslovil vo svojom rozhodnutí (6Co 162/2018 zo dňa 19.09.2018) aj Krajský súd v Žiline, podľa ktorého ak veriteľ určil konečnú splatnosť úveru odkazom na počet dojednaných splátok (tak ako v tomto prípade), takýto postup veriteľa nie je v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Konštatoval, že veriteľ má pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedomosť o presnom termíne konečnej splatnosti úveru a je jeho zákonnou povinnosťou ho v zmluve uviesť spôsobom predpokladaným zákonom a nie ponechávať jeho výpočet na spotrebiteľa. Aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí (2Co 219/2016) konštatoval, že údaj o konečnej splatnosti úveru nemožno vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí, napr. z počtu splátok. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že bol daný aj ďalší dôvod majúci za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalobcom poskytnutého úveru žalovanému, a to absencia údaju o konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z..

18. Ďalšou požadovanou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej absencia má podľa § 11 ods. 1) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru je podľa § 9 ods. 2 písm. c) tohto zákona údaj o adrese predávajúceho (t.j. veriteľa), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ako vyplývalo z vykonaného dokazovania, predmetná zmluva síce vo svojom záhlaví obsahovala údaj o sídle žalobcu, čím argumentoval aj samotný žalobca, takýto údaj však nemožno subsumovať pod náležitosť vyžadovanú podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. ale pod náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. b) tohto zákona - teda uvedenie obchodného mena, sídla a identifikačného čísla žalobcu ako veriteľa. Na základe uvedeného mal súd za to, že uzatvorená zmluva neobsahovala údaj o adrese určenej na reklamácie a sťažnosti. Prieskumom rozhodovacej činnosti odvolacích súdov súd zistil, že otázka neuvedenia tzv. reklamačnej a sťažnostnej adresy v zmluvách o spotrebiteľských úveroch už bola viackrát odvolacími súdmi riešená, keď konštatovali (napr. Krajský súd v Trnave, sp. zn. 10Co 104/2018), že za splnenie povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno považovať uvedenie adresy sídla veriteľa v záhlaví samotnej zmluvy v rámci jeho identifikačných údajov, navyše keď ide o banku pôsobiacu na celom území SR prostredníctvom svojich pobočiek, čím nie je vylúčené, aby reklamácia alebo sťažnosť mohla byť vybavená prostredníctvom niektorej z nich. Aj na základe tejto skutočnosti Krajský súd v Trnave vo svojom inom rozhodnutí (24CoCsp 31/2020 zo dňa 19.10.2020) konštatoval, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musí explicitne obsahovať adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. K uvedeným názorom súd len dodáva, že ani samotná zmluva nebola uzatvorená v sídle žalovaného ale v Trnave. Dokonca nebola uzatvorená ani priamo žalovaným ale prostredníctvom splnomocneného zástupcu a preto bolo uvedenie presnej adresy na podanie reklamácie alebo sťažnosti viac ako žiaduce. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal súd za to, že v uzatvorenej zmluve absentoval podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. údaj o adrese žalobcu, na ktorej mohol žalovaný uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, čo malo taktiež za následok podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalovaným poskytnutého úveru.

19. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo potrebné žalobcom poskytnutý úver žalovanému v zmysle uzatvorenej zmluvy považovať za bezúročný a bezpoplatkový, a to z dôvodu nesprávne určenej RPMN v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj z dôvodu absencie údaju o termíne konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. c) tohto zákona a údaju o adrese predávajúceho, na ktorej mohol žalovaný uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť podľa § 9 ods. 2 písm. b) tohto zákona. Na základe uvedeného bol žalovaný z titulu uzatvorenej zmluvy povinný vrátiť žalovanému len sumu 5 000,- eur, teda žalobcom poskytnutú istinu úveru/pôžičky. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že žalovaný žalobcovi uhradil celkom sumu 5 655,87 eura, teda o sumu 655,87 eura viac než bolo jeho povinnosťou, čím zo strany žalobcu došlo podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka k bezdôvodnému obohateniu. Uvedený právny záver korešponduje aj s nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 12.05.2020 (III. ÚS 43/2020), podľa ktorého „bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe

ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch).“.

20. Na základe vyššie uvedeného teda vznikla žalobcovi podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnosť vydať žalovanému bezdôvodné obohatenie v sume 655,87 eura.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval súd žalobu žalobcu za v celom rozsahu nedôvodnú, na základe čoho ju v celom rozsahu zamietol, pričom vzájomnú žalobu žalovaného v časti požadovaného vydania bezdôvodného obohatenia považoval súd za plne dôvodnú a preto zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 655,87 eura z titulu bezdôvodného obohatenia.

22. Keďže ostatné žalovaným namietané skutočnosti by na záver súdu nemali žiadny vplyv (napr. rozpor výšky úroku s dobrými mravmi alebo splnenie podmienok na zosplatenie úveru), súd sa nimi ďalej nezaoberal. V tejto súvislosti poukázal na to, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

23. Na omeškanie žalobcu s platením súdom priznanej sumy žalovanému súd aplikoval § 563 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že pri pohľadávke z titulu bezdôvodného obohatenia splatnosť nevyplýva ani z dohody účastníkov a nie je ani zákonom stanovená. V takom prípade je splatnosť podľa § 563 Občianskeho zákonníka viazaná na výzvu veriteľa, pretože až výzvou sa pohľadávka stane splatnou a dlžník je povinný svoj dlh splniť prvého dňa po tom, keď bol veriteľom na to vyzvaný. Forma výzvy na plnenie nie je predpísaná, je však potrebné, aby spĺňala všeobecné náležitosti stanovené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a z jej obsahu musí byť zrejmé, že veriteľ vyzýva dlžníka na plnenie, ktorého výška musí byť dostatočne určite špecifikovaná. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (1 Cdo 210/2005) za takúto kvalifikovanú výzvu možno považovať aj žalobu, pričom zročnosť výzvy v takejto forme nastane deň po doručení žaloby žalovanému. Aplikujúc vyššie uvedené, za kvalifikovanú výzvu žalovaného podľa § 563 Občianskeho zákonníka bolo možné považovať žalovaným podaný odpor, v rámci ktorého si vzájomnou žalobou uplatnil aj požadované vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom tento odpor bol žalobcovi preukázateľne doručený dňa 22.02.2019, a preto splatnosť pohľadávky žalovaného na vydanie súdom priznaného bezdôvodného obohatenia nastala až dňa 23.02.2019, na základe čoho sa žalobca dostal do omeškania s platením súdom priznanej sumy žalobcom až dňa 24.09.2019.

24. V danom prípade sa teda žalobca dňa 24.09.2019 dostal do omeškania s platením peňažného dlhu, na základe čoho podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniklo žalovanému právo požadovať od žalobcu popri priznanom plnení aj úroky z omeškania, a to vo výške, ktorú ustanovuje nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., t.j. vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ECB) platná k prvému dňu omeškania s plnením priznaného peňažného dlhu (t.j. ku dňu 24.09.2019). Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola v období od 18.09.2019 doposiaľ vo výške 0 %, tzn. vychádzajúc z uvedeného, potom výška úrokov z omeškania ku dňu omeškania žalovaných s plnením súdom priznaného dlhu žalobcom bola 5 % ročne.

25. To znamená, že žalovaným uplatnený nárok na úroky z omeškania nebol správny a preto súd mohol žalovanému priznať nárok na úroky z omeškania iba z priznanej dlžnej sumy 655,87 eura vo výške 5 % ročne od 24.09.2019 až do reálneho zaplatenia tejto sumy žalobcom žalovanému s tým, že vo zvyšnej časti uplatnených úrokov z omeškania vzájomnú žalobu žalovaného žalobcov ako nedôvodnú súd zamietol.

26. Súd o nároku na náhradu trov konania vrátane trov konania o vzájomnej žalobe žalovaného rozhodol v súlade s princípom úspechu v konaní, na základe čoho žalovanému podľa § 255 ods. 1 C.s.p. ako plne úspešnej strane sporu v konaní o žalobe žalobcu, ako aj v konaní o vzájomnej žalobe žalovaného (zamietnutá časť úrokov z omeškania nemala na plný úspech žalovaného žiaden vplyv), priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré môže strana sporu podať v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutie smeruje (§ 355 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 362 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.